

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

DANYA KUKAFKA

MISTERUL FETEI DIN ZĂPADĂ

Prima zi

Miercuri,
16 februarie 2005

Cameron

Când i-au spus că Lucinda Hayes era moartă, Cameron s-a gândit la omoplații ei și la cum îi încadrau spinarea goală, ca doi plămâni nemișcați.

Au convocat o adunare.

Profesorii se foiau pe lângă peretele cel mai îndepărtat al sălii de sport, uitându-se la ceasuri și întinzându-și gâturile. Cameron stătea lângă Ronnie, în colțul de sus al tribunei. Își mușca unghiile și privea cum toată lumea se învârtea încoace și-ncolo. Degetul lui mic de la mâna stângă, deja crăpat și uscat, începu să sângereze în jurul cuticulei.

– De ce crezi că ne-au chemat? întrebă Ronnie.

Acesta nu se spăla niciodată pe dinți dimineța. Avea coșuri în jurul colțurilor gurii, albe și umflate la margini. Cameron se îndepărta puțin de el.

Directorul Barnes stătea pe podiumul de pe linia de la jumătatea terenului, aranjându-și sacoul. Elevii din clasa a noua spărgeau baloane de gumă și râdeau în grupuri mici, ridicându-și ghiozdanele

de forma unor rucsacuri micuțe în timp ce pantofii lor colorați scârțâiau pe podeaua sălii de sport.

– Mă aude toată lumea? întrebă directorul Barnes, cu mâinile pe ambele părți ale pupitrului.

Își șterse o picătură de sudoare de pe frunte cu mâneca, apoi își închise ochii strângându-i și continuă:

– Liceul Jefferson a fost lovit de o tragedie. Azi-noapte am fost nevoiți să ne luăm adio de la una dintre cele mai talentate eleve ale noastre. Vă informez cu regret despre decesul domnișoarei Lucinda Hayes.

Microfonul scoase un sunet ascuțit și pâraî.

În următoarele zile, Cameron avea să-și amintească scena asta ca momentul în care o pierduse pe Lucinda. Bâzâitul becurilor fluorescente de deasupra capului lui se sincroniza cu ritmul șoaptelor care izbucniră din fiecare direcție. „Dacă momentul acesta ar fi un cântec, se gândi Cameron, ar fi un cântec lin – genul de cântec care te cufundă în tristețea inimii tale.” Era năucitor și blând. Cădea, se sfârâma, iar el simțea greutatea acelei melodii, a acelui cântec ce părea atât zdrobitor, cât și delicat.

– La naiba! șopti Ronnie.

Cântecul se tot înălța, se tot înălța, se tot înălța, un freamăt constant.

Lui Cameron îi trebuiră încă șase secunde ca să observe că nimeni nu mai avea față.

Se aplecă peste marginea tribunei și vomită printre barele balustradei.

Noaptea trecută:

Ochi migdalați priveau peluza. O palmă rozalie era întinsă larg pe plasa din fereastra dormitorului Lucindei. Norii se mișcau

repede pe cer, ca un cearșaf cenușiu scuturat deasupra unei piei de câprioară vopsite în culoarea miezului nopții.

– Asistenta mi-a zis că ai vomitat, spuse mama lui când îl luă mai târziu, tot în acea după-amiază.

Cameron dădu la o parte biscuiții zdrobiți și scamele de pe covorul minivanului, împingându-le în grămezi mici cu botul cizmelor. Mama sorbi cafeaua din cana ei de călătorie.

După ce drama inițială se mai atenuase, toți se adunară în fața sălii de sport ca să-și dea cu părerea. Băieții din echipa de baseball spuneau că fusese violată. Fetele ratate ziceau că se sinucisese. Ronnie fu de acord.

– Probabil s-a sinucis, nu crezi? Tot timpul scria în jurnalul ăla. Pun pariu că a lăsat un bilet de adio. Frate, voma ta scârboasă e pe pantoful meu!

– Cameron, încercă mama lui din nou, după ce trecură de trei străzi, folosindu-și vocea miloasă.

Mama avea genul de voce miloasă pe care-l ura Cameron – îi ieșea din gât într-un fel mieros. Nu suporta să-și imagineze cum o afecta tristețea lui. Mama lui nu merita așa ceva.

– Știu că e greu. Așa ceva n-ar trebui să se întâmple oamenilor de vârsta ta – mai ales fetelor ca Lucinda.

– Mamă, taci!

Cameron își rezemă fruntea de geamul înghețat. Se întreabă dacă amprenta unei frunți era ca amprenta unui deget. Probabil era mai greu de identificat, pentru că frunțile nu erau neapărat diferite de la o persoană la alta. Sau o puteai face dacă examinai amprenta la microscop, dar cât de des își făceau timp oamenii pentru așa ceva?

Se întreabă cum s-ar simți dacă ar săruta pe cineva prin sticlă. Văzuse cândva un film despre un tip care-și sărutase soția printr-un

geam din camera de vizită a unei închisori și se întrebase dacă-l simțise ca pe un sărut adevărat. Credea că sărutul însemna mai mult intenția decât actul, așa că nu prea conta dacă saliva întâlnea sticla sau mai multă salivă.

Dar când se gândea la buze, se gândea la Lucinda Hayes și se ura fiindcă Lucinda Hayes era moartă.

Când ajunseră acasă, mama îl așază pe canapea și porni televizorul.

– Să-ți mai iei gândul de la anumite lucruri, îl anunță ea, pe urmă turnă supa de pui cu tăiței din conservă într-o farfurie, însă, peste zgomotul cuptorului cu microunde, se auzea strigătul prezentatorului de la știri.

– Tragedia a lovit Colorado de Nord în această dimineață, când corpul unei fete de cincisprezece ani a fost descoperit pe terenul de joacă al unei școli primare. Victima a fost identificată ca Lucinda Hayes, elevă în clasa a noua la Liceul Jefferson. Persoana care a făcut îngrozitoarea descoperire n-a dat nicio explicație. Investigația va continua sub îndrumarea locotenentului Timothy Gonzalez de la Secția de Poliție Broomsville. Cetățenii sunt rugați să raporteze orice comportament suspect.

Din poza de album din clasa a opta, Lucinda zâmbea în colțul de jos al ecranului televizorului, cu fața plată și pixelată. Telecomanda căzu din mână lui Cameron pe măsuta de cafea: partea din spate sări și trei baterii Varta AAA se rostogoliră cu zgomot pe masă și pe covor.

– Cameron? îl strigă mama din bucătărie.

Cunoștea parcul acela și școala primară de pe strada lor. Era în spatele fundăturii, la jumătatea drumului dintre casa lui și a Lucindei.

Înainte ca mama să ajungă la el, Cameron merse poticnindu-se pe coridor și deschise ușa dormitorului lui. Nu se sinchisi să aprindă becul, ci sfâșie cearșafurile de pe pat, după aceea își scoase caietul

de desen, cărbunii și guma de șters frământată din ascunzătoarea lor de sub saltea.

Rupse paginile caietului de desen una câte una și le împrăstie în formă de cerc pe podeaua dormitorului. Îi trebui o clipă ca să i se acomodeze ochii cu întunericul din cameră, dar când reuși, fu înconjurat de imaginile Lucindei Hayes.

În majoritatea desenelor era fericită, luminată de soare și o parte a feței ei era mai luminoasă decât cealaltă. Stânga, întotdeauna stânga. În majoritatea desenelor, zâmbea sincer, nu ca în album, când fotografia imortalizase o altă trăsătură a personalității fetei.

Fața Lucindei era ușor de desenat din memorie. Pomeții îi erau proeminenți și luminoși. Liniile din jurul gurii o făceau să pară fericită fără niciun efort. Genele îi erau groase și arcuite spre exterior, așa că, dacă îi greșea forma ochilor sau îi desena prea jos sub linia sprâncenelor, tot îți dădeai seama că era Lucinda. În majoritatea desenelor, gura ei era deschisă de la râs; îi vedeai strungăreața dintre cei doi dinți din față ai ei. Cameron adora acea răritură. Parcă o dezgolea.

Își țintui privirea asupra rotulelor. N-o putea privi pe Lucinda așa, deoarece pierduse cele mai importante părți ale ei: felul în care-i zburau picioarele când alerga, din cauza tuturor acelor ani de balet, cum i se încrețea părul în față când mergea acasă de la școală pe căldură, cum stătea la masa din bucătărie după școală, ascultând muzică la CD playerul ei MP3, roz și lucios, și bea ciocolată caldă, bătând cu unghiile ei lăcuite cu alb în marmură. Întotdeauna-și imagina că asculta melodii vechi, întrucât credea că i se potriveau. *Little Bitty Pretty One*, a formației The Jackson 5. Cameron pierduse felul în care ea își mijeia ochii când nu vedea la tablă în clasă și liniile de la colțurile ochilor ei ca niște jaluzele din plastic pe care le deschidea ca să lase să intre lumina soarelui.

N-o putea privi pe Lucinda așa, pentru că era moartă, iar el avea doar niște lucruri inutile – un iris mânjit de cărbune și un deget mic desenat în grabă, puțin cam subțire.

– Of, Doamne, Cam! șopti mama lui din pragul ușii. Of, Doamne!

Mama lui stătea cu mâinile pe cadrul ușii, observând colecția lui de desene și arătând de parcă avea să se prăbușească. Puloverul ei cu dungi roz părea fals și trist, iar el își dori s-o topească și s-o ascundă în inima lui ca să nu mai arate atât de bătrână. Felul în care mâinile mamei strângeau cadrul ușii îi amintea de propria copilărie, când mama făcea balet în pivniță. Folosea pervazul murdar al ferestrei pe post de bară și-și punea casetele cu Mozart în casetofon.

– Și unu, și doi, și trei, și patru. *Jeté, jeté¹, pas de bourrée²*, șoptea ea pentru sine.

Cameron privea printre zăbrelele balustradei de pe scări. Spatele ei gârbovit nu se mai îndreptase, nici degetele ei bătrâne de la picioare, și arăta ca o pasăre cu oasele rupte. Se întrista când o privea dansând, deoarece părea foarte fragilă, expresivă, fericită și sfâșiată în același timp. Mama arăta cu totul altfel atunci când dansa; întotdeauna i se păruse așa.

Voia să-i spună mamei că-i părea rău pentru toate astea. Însă nu putea, din cauza felului îngrozit în care se uita ea la colecția lui cu Lucinda.

Își puse capul înapoi pe genunchi și-l ținu acolo până când fu sigur că mama lui plecase.

Lucruri la care Cameron nu se putea gândi:

¹ Săritură lungă și spectaculoasă în șpagat, în balet (n.red.)

² Plutire ușoară deasupra podelei, în balet (n.red.)

1. Pistolul de calibrul .22 din seiful de sub patul mamei.

Ghandi fusese asasinat cu un pistol semiautomat Beretta M1934 – trei gloanțe în piept. Lincoln încasase un glonț de la un pistol de buzunar de calibrul 41. O pușcă de vânătoare 30-06 îl ucisese pe Martin Luther King Jr., iar John Lennon fusese asasinat cu un pistol de calibrul 38. Singura persoană faimoasă împușcată cu un pistol de calibrul 22 fusese Ronald Reagan, care a supraviețuit. Asta îl făcea pe Cameron să se simtă un pic mai bine, ca și cum dacă el sau mama lui ar fi folosit pistolul, șansele de a omorî pe cineva erau mai mici decât dacă mama lui ar fi avut, de exemplu, un pistol de calibrul 9 mm.

2. Doctorul Duncan MacDougal

Doctorul Duncan MacDougal susținuse în 1907 că sufletul omului cântărea douăzeci și unu de grame. Cameron citise acea statistică în urmă cu câțiva ani, după ce murise bunica Mary. Calculase cu exactitate unde fusese în momentul în care ea se stinsese: în bucătărie, spălând macaroanele uscate de pe o farfurie. Fusese un corp funcțional pe pământ și, dintr-odată, nu mai era – nu trebuia să fie scăzut cumva din masa Pământului? După ce murise bunica Mary, Pământul cântărise cu douăzeci și unu de grame mai puțin, dar Cameron continuase să spele. Nimic nu i se păruse mai ușor.

Încercă să calculeze exact unde fusese cu o noapte înainte, când Lucinda murise pe terenul de joacă. Nu putea înțelege – era ca atunci când încercai să-ți amintești ce ai mâncat la micul dejun și, în procesul căutării adevărului, îl îndepărtai tot mai mult, până când ai fi putut mânca clătite sau pizza, sau o masă cu cinci feluri, însă te-ai fi gândit atât de mult la asta, că n-ai fi aflat niciodată.

Respect pentru

3. Tărâmul Zumzetului¹. Lucinda, probabil, era acolo, stând în fața unei uși vopsite în albastru și întrebându-se cum putea exista un loc atât de liniștit.

4. Firele de păr semitransparente de pe gambele Lucindei atunci când uita să se epileze.

Înainte ca mama să-l ia de la școală în acea după-amiază, Cameron și Ronnie merseseră împreună la ora de istorie. Ronnie purta aceleași haine ca joia trecută: niște pantaloni de trening verzi ca pădurea și un tricou simplu, alb, îngălbenit la subsuori. Își ținea capul în echilibru ca o cutie de carton balansându-se pe vârful unui creion cu mină de grafit.

– Frate, spuse Ronnie. Asta e o chestie de-a dreptul nebunească.

Polițiștii se învârtteau la capătul holului. De la distanță, arătau precum furnicile.

Cameron împlinise cincisprezece ani luna trecută, dar nu voia să facă școala de șoferi. Nu voia să învețe să conducă niciodată. Nu voia să riște să fie tras pe dreapta și să privească un polițist drept în ochi.

– Hei, i-ar fi zis polițistul. Nu ești fiul lui Lee Whitley?

Nu-l ajuta faptul că semănau. Cameron și tatăl lui erau amândoi foarte slabi și cu brațele lungi care se legănau când mergeau. Aveau același păr șaten-deschis. (Cameron îl lăsase să crească, pentru că tatăl îl avusese tuns foarte scurt.) Amândoi aveau nasuri ascuțite,

¹ Hum, în engl., în orig. O sursă a acestui zgomot a fost descoperită pe Insula Mare din Hawaii și el este, de obicei, legat de acțiunea vulcanică și e auzit în locuri aflate la zeci de kilometri distanță. Hum este cel mai adesea descris ca semănând oarecum cu sunetul unui motor diesel aflat la distanță și care merge în gol. (n.red.)

piele palidă, ochi căprui-verzui, umeri înguști pe care Cameron îi ascundea în diferite versiuni ale aceuiași hanorac cu glugă, genunchi care se îndoiu în formă de V, îndreptați în mod natural spre interior, și picioare subțiri.

Oamenii spuneau că tatăl lui și Cameron râdeau la fel, dar lui Cameron nu-i plăcea să-și amintească asta.

Ronnie vorbise tot timpul în drumul lor spre clasă, însă Cameron îl ignorase. Ronnie era cel mai bun prieten al lui – de fapt, singurul –, pentru că niciunul dintre ei nu știa ce să spună sau când să spună ceva. Ronnie era insuportabil, în timp ce Cameron era liniștit, dar nimeni nu vorbea cu niciunul din ei.

Beth DeCasio, cea mai bună prietenă a Lucindei, afirmase în urmă cu mult timp că Ronnie mirosea urât și Cameron era ciudat. Oamenii avea tendința s-o creadă pe Beth DeCasio. Odată, Beth îi zisese domnului O. – profesorul preferat al lui Cameron – că el era genul de copil care ar aduce o armă la școală. În afară de faptul că trebuise să suporte încurcătura administrativă care urmasă – interviurile cu psihologul școlii, telefoanele date acasă mamei, întâlnirea cu personalul școlii –, Cameron avusese același coșmar timp de patru luni la rând. În vis, aducea o armă la școală și împușca pe toată lumea fără să vrea. Însă asta nu era cea mai rea parte. Tot în vis, trebuia să trăiască întreaga viață știind că familiile acelea erau undeva, ducând dorul copiilor lor. Mama lui mersese la multe întâlniri cu consilierii școlii și, după aceste întrevederi, venea acasă agitată și furioasă.

– Nemotivați și neprofesioniști, spunea ea.

Îi pregătea ceaiul lui Cameron și-l asigura că nu va împușca pe nimeni niciodată; pe lângă asta, era imposibil din punct de vedere fizic să împuști din greșeală toți oamenii dintr-o școală.

El se mai gândea la asta câteodată. Nu într-un fel care să-l facă să-și dorească să împuște pe cineva – totuși simțea că avea ceva toxic în sânge.

Beth DeCasio mergea în fața lui Cameron, ținându-se de braț cu Kaylee Walker și Ana Sanchez. Era îmbrăcată în violet, culoarea preferată a Lucindei. Asta îl făcu pe Cameron să se gândească la jurnalul Lucindei – coperta era din piele întoarsă liliachie, cu o bandă elastică albă care-l ținea închis. Fetele plângeau, cu umerii cocoșați și cu șervețelele strânse în palme.

De obicei, Lucinda pleca de-acasă între 7.07 și 7.18 dimineța. Uneori, tatăl ei își lua o dimineată liberă de la firma lui de avocatură și mergeau să ia micul dejun la Golden Egg. În general, asta se întâmpla mai rar de o dată pe lună, dar Cameron întotdeauna lua în calcul toate posibilitățile. În timp ce prietenele Lucindei plângeau în fața vitrinelor cu trofee, lui Cameron îi trecu prin minte că dimineța aceea fusese diferită, iar el nici măcar nu-și dăduse seama – Lucinda nu mersese pe stradă, în urma sau în fața lui. Nu se spălase pe dinți deasupra chiuvetei din baie, nu mâncase croasant, nu țipase la mama ei și nu se chinuise să-și bage mâinile în geaca lungă și galbenă.

Lui Cameron îi părea sincer rău pentru Beth, Kaylee și Ana, chiar dacă nu credea că cineva ar avea dreptul să fie mai trist decât ceilalți. O fată era moartă, o fată frumoasă, iar asta era ceva tragic. Și oricum, unele feluri de iubire erau mai tăcute decât altele.

– Pun pariu că a fost o chestie perversă care a omorât-o, spuse Ronnie când își ocupară locurile la ora de istorie. Cum ar fi strangularea sau ceva de genul ăsta. Toată lumea vorbește despre fostul ei prieten, fotbalistul ăla – Zap. Cred că nesimțitului îi plac chestiile astea îngrozitoare, adăugă el și făcu o mișcare imitând strangularea.

Domnul Evans porni un film despre Războiul de 100 de ani și stinse becurile.

Cameron se temea de întuneric. Era vorba despre gândire și răzgândire – odată ce-și imagina toate posibilitățile care însoțeau întunericul absolut, se convingea că tot felul de lucruri îngrozitoare se puteau întâmpla: un atac cerebral în somn și o paralizie după aceea,

sau să meargă în somn până la sertarul cu cuțite pentru friptură din bucătărie. Propriul corp îl putea răni în moduri îngrozitoare. Aceste idei i se învâteau prin creierul bolnav până când era extenuat și adormea sau ridica plasa de la fereastra dormitorului și fugea. Niciuna dintre opțiuni nu-l ajuta prea mult.

– Scuzați-mă, se auzi o voce răgușită din cadrul ușii.

Mirosul acela – tatăl lui mirosise la fel. A tutun, cafea și lanțuri ruginite.

– Putem să vorbim cu unul dintre elevii dumneavoastră?

– Bineînțeles, fu de acord domnul Evans.

– Cameron Whitley, va trebui să vii cu noi, zise polițistul, învâluit de lumina fluorescentă care se revărsa de pe hol.